

до електронних ресурсів бібліотеки ЗВО. Зокрема доступ може бути повнотекстовим (в Інтернеті або під час доставки документа) або через щорічну передплату, причому передплату слід переглядати щороку. Правові наслідки пов'язані з авторським правом та ліцензіями, що обмежують доступ до інформації. Не слід забувати й того, що деякі редактори забороняють завантажувати повнотекстові документи. Що стосується організації інформації, то моніторинг використання електронних ресурсів може надати важливу інформацію для належного управління в тому розумінні, що стає можливим оцінити, що зручніше купувати для поповнення бібліотечного фонду.

Аспекти, пов'язані з навчанням, стосуються всіх категорій користувачів бібліотеки ЗВО: здобувачів освіти, викладачів, дослідників, бібліотекарів, для яких потрібно прийняти різні рішення. Вони повинні знати, як користуватися комп'ютером, до яких типів ресурсів має доступ університет, як знайти відповідні джерела інформації. Фахівці рекомендують запровадити курс інформаційної грамотності для студентів, щоб вони були здатні керувати безліччю доступної інформації. Викладачів та дослідників слід інформувати про нові надходження зі сфери їхніх інтересів. Бібліотекарі, як посередники між різними типами користувачів та електронними ресурсами, мають постійно вдосконалюватися щодо шляхів доступу до інформації. Брак коштів для придбання інтернет-ресурсів та послуг призводять до обмеження їх використання, а отже, навчання – це аспект, який слід враховувати в управлінській політиці закладів вищої освіти.

Інформаційна підтримка забезпечується як традиційним, так і електронним середовищем. Для академічного середовища важливими поки що є друковані видання, оскільки вони прості у використанні, бо не потребують використання технологій. Натомість електронні видання вимагають технологій, середніх витрат та навчання, а також можливості створення електронного архіву.

Таким чином, впровадження електронних ресурсів у діяльність бібліотек закладів вищої освіти є надзвичайно важливим завданням інформаційного забезпечення науки та освіти.

ОБЛАСНІ ДЕРЖАВНІ АРХІВИ В СИСТЕМІ АРХІВНИХ УСТАНОВ В УКРАЇНІ

К. С. Сорокина, студентка

О. В. Телюпа, старший викладач

*Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.4554111>

Сьогодні архівна система має конкретно-історичний зміст, вона є похідною від суспільно-державного ладу та політичного устрою. Саме осмислення суті архівної системи дає можливість засвоїти її особливості,

зіставити сильні і слабкі сторони розвитку суспільства та вплинути на тенденції розвитку архівної справи країни. Архівна система є сукупністю основоположних принципів організації архівної справи, способів психології її ведення, що забезпечує цілісність та скоординованість функціонування архівних установ.

З поняттям «архівна система» тісно пов'язані поняття «системи архівних установ», під якими розуміють побудовану сукупність архівних установ і мережу архівних установ, що розташовані на певній території.

Систему архівних установ України складає сукупність архівів та архівних підрозділів, що забезпечують формування Національного архівного фонду (НАФ), його зберігання та використання відомостей, що містяться в архівних документах.

В Україні систему архівних установ складають: спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері архівної справи та діловодства (Укрдержархів); центральні державні архіви України; галузеві державні архіви; державні архіви областей; місцеві державні архівні установи; інші місцеві архівні установи; науково-дослідні установи; архівні підрозділи державних наукових установ, музеїв, бібліотек; архівні підрозділи органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних і комунальних установ і організацій; архівні підрозділи об'єднань громадян, релігійних організацій, а також підприємств, установ та організацій, основаних на приватній власності; підприємства та організації у сфері архівної справи та діловодства.

Обласний державний архів є структурним підрозділом обласної державної адміністрації, що утворюється головою обласної державної адміністрації і підзвітний та підконтрольний голові обласної державної адміністрації і Державній архівній службі України. На сьогодні в Україні, обсяг фондів такого архіву складають, як правило, документи дорадянського періоду, документи радянського періоду та періоду незалежності та аудіовізуальні документи.

Зазвичай, державний архів області має такі структурні компоненти: апарат управління; відділ фінансово-господарського забезпечення; сектор управління персоналом; відділ організації та координації архівної справи, обліку та довідкового апарату; відділ формування НАФ та діловодства; відділ забезпечення збереженості та реставрації документів; відділ інформації, використання документів та документального забезпечення.

Обласний державний архів, відповідно до характеру діяльності, має такі основні завдання:

1) забезпечення реалізації державної політики у сфері архівної справи та діловодства в області;

2) здійснення управління архівною справою та діловодством на території області, координація діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій усіх форм власності у питаннях архівної справи та діловодства;

3) забезпечення додержання законодавства про НАФ та архівні установи, здійснення контролю за діяльністю архівних установ і служб діловодства;

4) проведення науково-методичної роботи в галузі архівознавства, археографії та документознавства, впровадження досягнень науки, техніки, передового досвіду в практику діяльності місцевих архівних установ;

5) внесення до НАФ архівних документів, що мають місцеве значення, ведення обліку й постійне зберігання цих документів, а також використання відомостей, що в них містяться.

Отже, обласні державні архіви накопичують, зберігають та реставрують різногалузеві документи з можливістю їх подальшого використання як децентралізовані філії Національного архівного фонду України.